

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΤΟΣ 709 — ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 321

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ—ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

ΕΙΣ ΤΗΝ 8ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ!

ΓΙΑΤΙ ΕΓΙΝΕ ΛΗΣΤΗΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΦΩΤΗΣ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ

(Ἡ μόνη πιστὴ καὶ ἀληθὴς φωτογραφία του)

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Το γραφείο της Σφαιρας αναλαμβάνει την διαβίβασιν επιστολών...

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗΝ ΚΟΡΗΝ, Αθήνας. Η νόσος σας δυστυχώς είναι αθεράπευτος...

ΓΑΥΚΕΙΑΝ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΝ, Χανιά. Της τύχης σας είναι άλλος. Παύσατε να είσθε...

ΕΛΠΙΖΟΥΣΑΝ ΚΑΣΤΑΝΗΝ, Πάτρας. Μέλλον εύτυχες και πλήρες άρροδοκίτων...

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΟ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΑΘΝ. Ουδέποτε θα σας αγαθήση η κόρη εκείνη...

ΑΠΡΟΤΙΚΟΝ ΑΝΘΟΣ, Αθήνας. Εις την εγγασίαν σας θα προδεύσατε...

ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ. Είσατε χαριτωμένος γολλύ εμεταβόλου και εις το έπακρον...

ΛΕΥΚΗΝ ΒΙΟΔΕΤΤΑΝ. Πολλάς σας εδόθη άφορη ή να πιστεύσατε...

Κ. ΦΙΛ., Πυργιέλα. Μη πιστεύσατε ποτέ, ότι το ερωτικόν σας όνειρον...

ΜΟΝΑΧΟΠΟΥΑΘΝ. Αλεξάνδρεια. Εις την εγγασίαν σας θα επιτύχατε...

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΑΘΝ ΥΠΑΡΕΙΝ, Αίγινας. Μη ελπίζετε τίποτε από τον νέον αυτόν...

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΠΑΠΑΓΓΙΑΝΝΗΝ, Πρέβεζαν. Οι κλέπται άνεκαλύφθησαν ήδη...

ΦΩΤΕΙΝΟΝ ΑΣΤΕΡΑ, Έγκαυθα. Χαράκτηρή σοβαρός, άνεπίδεκτος αίσθηματικότητος...

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ. Η νέα εκείνη δέν έχει εμπιστοσύνη εις σας...

DIABL'ESSE. Είσατε πολύ ρομαντική. Έκλαμβάνετε τον έρωτα ως το καλλίτερον ποιητικόν άνθος...

ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙ. Δέν θα επιτύχατε εις την υπόθεσιν σας...

λαμβάνετε τον έρωτα ως το καλλίτερον ποιητικόν άνθος, ένω διά σας ό έρωσ θ' άποβή τό άηδέστερον δηλητήριο...

Μ. Κ. Γ. Π., Μακεδονία. Γάμον δέν διαβλέπω. Προφυλαχθήτε από μίαν σοβαράν ασθένειαν...

ΠΕΚΑΦ, Ίωάννινα. Ο συνεργάτης σας δέν είναι τίμιος. Έπαγγέλμα θα αλλάξετε...

ΑΛΚΙΣΤΙΝ, Πειραιά. Μέλλον πλήρες ερωτικόν περιπέτειών. Άγγελμα θανάτου θα λάβετε...

ΜΑΡΑΜΕΝΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ. Ο νέος με τον όποιον συνδέσατε ερωτικώς είναι περίπου 20 ετών...

ΑΓΙΝΟΝ ΕΡΩΤΑ, Πειραιά. Γάμον δέν διαβλέπω. Αυτό δέν σας άπότησα. Άπλούστατα.

Γ. Α. Β. Πειραιά. Μέλλον δυστυχές, πλήρες οικονομικόν περιπασιών. Δέν θα νυμφωθήτε...

ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΑΙΓΗΣ. Τό μέλος εκείνο της οικογενείας σας δέν εύρίσκειται εν τη ζωή...

Ρ. Τ. Σ. Έρωτευμένον, Μεσολόγιον. Δέν αγαπάσθε από τό πρόσωπον έκείνο ούτε θ' αγαπηθήτε ποτέ...

ΑΕΥΚΗΝ Α. Χαριτηρή έγωιστικός αλύγιστος, στερομόδικος. Γάμον διαβλέπω σύντομον πλην όχι πολύ εύτυχη...

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΤ. Πάτρας. Τό μέλλον σας πολύ θλιβερόν, Μεγάλα οικονομικακά άνωμαλία...

Είς τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας, θ' άπαντήσω εις τις επιστολάς των διδων και κυρίων...

ΑΣΤΕΡΟΠΑΙΘΝ, Βέρροιαν. Τό όνειρόν σας δέν έχει χαμίαν σπουδιάν σημασίαν...

Είς τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας, θ' άπαντήσω εις τις επιστολάς των διδων και κυρίων...

ΑΣΤΕΡΟΠΑΙΘΝ, Βέρροιαν. Τό όνειρόν σας δέν έχει χαμίαν σπουδιάν σημασίαν...

Είς τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας, θ' άπαντήσω εις τις επιστολάς των διδων και κυρίων...

ΑΣΤΕΡΟΠΑΙΘΝ, Βέρροιαν. Τό όνειρόν σας δέν έχει χαμίαν σπουδιάν σημασίαν...

Είς τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας, θ' άπαντήσω εις τις επιστολάς των διδων και κυρίων...

ΑΣΤΕΡΟΠΑΙΘΝ, Βέρροιαν. Τό όνειρόν σας δέν έχει χαμίαν σπουδιάν σημασίαν...

Είς τό προσεχές φέλλον της Σφαιρας, θ' άπαντήσω εις τις επιστολάς των διδων και κυρίων...

ΑΣΤΕΡΟΠΑΙΘΝ, Βέρροιαν. Τό όνειρόν σας δέν έχει χαμίαν σπουδιάν σημασίαν...

Η ΣΤΗΝΗ ΜΟΥ

Η έκλεκτή μου συνεργάτις δις Νόρα θριαμβεύει με τους διζωνισμούς της...

Τ' αποτελέσματα του Φιλικού Διαγωνισμού, κ. Ίδανική, ήσαν τά εξής...

Θά δημοσιευθή τό Παγαλινό σας, κ. Άνδρ. Τυγμράκη. Έγκρίτεται και τό καινούργιο σας...

Φεύγω, Γύρισε στό δωμάτιόν σου και μην πής τίποτε στόν πατέρα σου...

Τήν στιγμήν αυτήν ή Φρανσίνια παρατήρησεν εις τον κήρον σιδαν...

Η Φρανσίνια ήθέλησεν ν' άπαντήσῃ, άλλα δέν μπόρεσε. Δύο άλεπαλληλοι πυροβολισμοί ήκούσθησαν...

Τί έκανα; έπιθύρησεν ό Κουτσογιάννης. Αίφνης κάποιον τον έπιασεν από τό χέρι...

Τό σόσον, φύγε, άνέκραξεν ό Κουτσογιάννης. Ο σόσον...

Ό Σαράμι παρατηρούσε γύρω του με βλέμμα έκπληκτο και τρομαγμένο.

Ό Σαράμι δέν μπόρεσε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Ό Σαράμι δέν ήθελε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Ό Σαράμι δέν ήθελε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Ό Σαράμι δέν ήθελε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Ό Σαράμι δέν ήθελε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Ό Σαράμι δέν ήθελε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Ό Σαράμι δέν ήθελε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Ό Σαράμι δέν ήθελε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Ό Σαράμι δέν ήθελε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Ό Σαράμι δέν ήθελε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Ό Σαράμι δέν ήθελε να έξακολουθήσῃ. Αί τρέχες της κεφαλής του ήνωσθησαν...

Σ' ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

Τότε έσυλλογίσθη, ότι ό Κουτσογιάννης, ειχε μερικά χειρουργικά γνώσεις...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

ΤΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΛΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΔΙΕΚΡΙΣΜΕΝΟΣ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΟΥΑΟΥΔΟ Τάλαν εις την Ποίησιν (Άποστολεύς ή δις Τασία Διβάρη)

Ό Σαράμι, μόλις τον είδε του είπε δι' ύποκόφωρον φωνής: — Μη ήπάτησες...

ΕΝΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ζίλντα.—Έτσι 25, ύψηλή, μελαχρινή, ευκαμπτος. Χείλη βελουδένια που έκ περιτροπής διατάσσουν κ'ακατούν, χείλη, κωμωμένα για να ζητούν διαρκώς φιλία.

Πέτρος.—Έτσι 30, ο σβύργος της Ζίλντας, μωρή άρρωστη. Η ώρα είναι έννεα το βράδυ. Οι δύο σύζυγοι κάθονται μέσα στο σαλόνι. Φαίνονται σαν δύο υπάρετες γεννημένες ή μία για την άλλη.

Ζίλντα.—(Χωρίς να στραφή προς τον Πέτρο).—Αιωφελές να σκέπτεσαι γι' αυτό. Λέγο δχ.

Πέτρος.—Μά, τέλος πάντων, Ζίλντα, μπορείς πολύ καλά να με συνδέσεις αύριο βράδυ σ' αυτό το γεύμα. Δεν λέω πως το γεύμα θα είναι τόσον εύθυμο, αλλά νομίζω πως μπορείς να κάνεις αυτή τη θυσία αύριο το βράδυ.

Ζίλντα.—Είπα όχι κι'όταν λέγο δχι είναι δχι.

Πέτρος.—Εκτός αν δεν είναι ναί. Ζίλντα.—Μας πουλές πνεύμα τώρα. Ουφ, άδελφε.

Πέτρος.—Έτσι είναι. Η υποχρεωτική καθημερινή σσηή. Ζίλντα.—Τώρα θα πής πως εγώ την προκάλεσα.

Πέτρος.—Δεν την προκάλεσες, την είχες έτοιμη, όπως πάντα. Ζίλντα.—Ίσως. Θά δμολογής, βέβαια, ότι ή ζωή που ζούμε κι' οι δύο έχασε κάθε θέληση και εξακολουθεί να χάνει. Κι' αυτό γιατί ποτέ δεν είμεθα σύμφωνοι.

Πέτρος.—Τ'όμοιοιγεις λοιπόν κ'έσύ ή ίδια; Ζίλντα.—Γιατί δχι; Πέτρος.—(με πικραίν).—Κ'όστερα λένε μερικοί ότι αυτοί που μιάς επάντρεψαν έβρασιόσθησαν ίδιως επί της μοιροίτητος των χαρακτήρων μας.

Ζίλντα.—Τό καλύτερο θα ήτο να έμεναν ήσυχoi οι άνθρωποι αυτοί. Πέτρος.—Είμαι καιρός τώρα να τους αιτιωμεθα; Ζίλντα.—Εσύρεις. Πέτρος.—Όταν κανένας θέλη να κάνει καλό δεν είναι ποτέ άργά.

Πέτρος.—Τι; Ζίλντα.—Ένα διαζύγιο. Όταν εν' ανδρόγυνο δεν μπορεί να ζήσει καλά χωρίζεις. Πέτρος.—Τό πιστεύεις αυτό έσύ; Ζίλντα.—Βεβαίως τό πιστεύω.

Πέτρος.—Απατάσαι, μικρούλα μου. Δεν είναι τόσον εύκολο να χωρίση κανείς. Ζίλντα.—Έγώ φρονώ τ' αντίθετα. Πέτρος.—Όχι, όχι! Πρέπει κανείς να ξεχάσει ένα σωρό συνήθειες. Νά, εγώ... Ζίλντα.—Τι έσύ.

Πέτρος.—Έγώ αισθάνομαι πολύ καλά πως δεν θα μπορούσα να χωρισθώ από σένα. Ζίλντα.—Γιατί μ' αγαπάς; Πέτρος.—(ψυχρός).—Όχι γι' αυτό, αλλά γιατί θα λείψουν ή σηνές που μου κάνεις. Ζίλντα.—Όμως τό πόν μιάς χωρίζεις.

Πέτρος.—Αλήθεια. Νομίζω πως δεν θα βρσκωνται στη γή άλλοι άνθρωποι τόσον άνομοιοι όσον έμεις. Σ'υ απέχθάνεσαι δ,τι άρέσει σ' έμένα κ' εγώ δεν ύποφέρω ότι λατρεύεις έσύ. Έχουμε ιδέας εκ διαμέτρου αντίθετους σ' όλα τά ζητήματα, στην κομψήνα στο θέατρον, στο σπόρτ, στο βιβλίο, στη πολιτική.

Ζίλντα.—(εξαπλώνεται στο ντιβάνι και βάζει για προσκέφαλο τά μαρτάσα της).—Δεν έπαρετε να ζήσωμε έντελώς μαζί. Πέτρος.—(σπαράζει τό καθίσμα του προς τό ντιβάνι).—Ακριβώς αυτό συλλογίζομαι. Η ήμερα μιάς χωρίζεις και ή νύχτα μιάς ενώνουν Ζίλντα, ποτέ δεν θα μείνωμε σύμφωνοι.

Ζίλντα.—Βλέπεις; Υποφέρωμια από μίαν φοβεράν άσυμφωνίαν και δεν μπορούμε να κάνωμε άλλο παρά να ύποφέρωμε. Δεν είμεθα κωμωμένα για να βαδίζωμε στη ζωή πλάι—πλάι. Ο χαρακτήρ και ή φαντασία μας μιάς οδηγούν στους αντίποδας. Πέτρος.—Αλήθεια. Έπρεπε να είμεθα έρασταί κ' δχι σύζυγοι, έρασταί, οι όποιοι θα σμίγαμε από αγάπη. Ζίλντα.—Αχ, ναί, Πέτρος.—(πλησιάζεις έντελώς στο ντιβάνι κ' άρχίζει να χαϊδεύη με τό χέρι του τό μαρτάσο της Ζίλντας).—Κ' έμεις τέμεια έρασταί άλλα τόσο παράξενοι... Μοιραία όντα, των όποιων

αί σαρκίμαί ίναι έλκονται και δοδονται εκ συμφώνου. Βλέπεις; Μόλις έβρα τό χέρι μου στο μαρτάσο σου άνομοίτητες κ' εγώ άρχισα να φρόντω και δεν μπορώ να ύπερασπισθώ.

Ζίλντα.—(με φωνή λιγωμένη).—Πέτρο! Πέτρος.—(άφηνει τό καθίσμα του και κάθεται στην άκρη του ντιβανιού και περνά τό χέρι του στο λαίμη της Ζίλντας).—Όταν είμεθα άγκαλιασμένοι όλα συμφωνούν, ή διχόνοια παύει. Είμεθα δύο όντα που επιθυμεί τό ένα τό άλλο, δύο κομμάτια που περιμένουν τό σφιέσιμο, δύο στόματα που λαχταρούν φιλία.

Ζίλντα.—Γιατί, Πέτρο, μόνο τέτοιες ώρες μπορούμε και συνεννοούμεθα; Πέτρος.—Γιατί; Βλέπεις την ήμέρα πληρόνομε τά λείτρα της νυκτερινής μας εύτυχίας. Ίσως γι' αυτό.

Ζίλντα.—Πέτρο, Πέτρο, δώσε μου τό χείλη σου. Έχω ανάγκη από τό φιλία σου κ' από τό μαρτάσο σου. Πέτρο, έχωμε ακόμα τό καλύτερο μεριδίό από τών έρατα. Ποσοί έρασταί θα ήθελαν να είναι σαν έμάς! Πέτρος.—Έχεις δίκιο. Τι πειράζει ή άσυμφωνία των δρεξείων μας;

Ζίλντα.—(κλείνει τά μάτια της).—Αγαπημένε μου, είσαι τό πόν για μένα. Πάρε με στην άγκαλιά σου, κοίμησε με. Θά κοιμηθώμε μαζί.— Πέτρος.—Αύριο θα είμεθα πάλιν εχθροί!

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΔΙΚΩΣ

Περιδικον μ' π'λίμ', Ότ' κ'άν' ή γίδα του πρ'νάρ' κ'άν' κ'ι του πρ'νάρ, το' γίδας του τουμάρ'. Κάιντ' χάντ' μεράκ λακίβνι, τούν φρονιμουν ούλληνα κατά πός του λίκει κ'ι του κελιντάρ'.

Φόντες μ'ήεις έφραει π'στέφ', δεν είν' κ'ι' άνάγκ' να μής κ'ι πός' έφραει.—κάνε μ' τ' χάρ' κ'ι' άφ'εσε μ' ήσ'ους.—Όσο τό'τούρ' άγιορεϊτ'κου, μιάς σ'περνάει κ'ι' τν' ιδέα πός έχω πέρ' από τριπουν τουρβά κ'ι' τ'ράς να μ' περνάγεις ματουγάλια κ'ι' χασιά στού στόμα; Άσχιρ κ'ι' έμε πού' γερονδιόουλου, δι' θά μής ήμένα πός' λίου ήμέματα. Τά έχου μάθ' κατά γράμμα ούλα τά πάσα πάντα, άφ' ήνός, διαβάσκοντας στό πέρ'ιγρια νιάς θεμεριδίας άνέγνοουσα δέ: «Η Περιδικον Κουρονουγά' τ' γένους Κουτ'φομαλ' τέους άλιπά άπεπειράθ' να έρτουχουνήρ', λαρούσα ύσ'χράν δός'ν φαρμακούμενου μελ', κ'ι' έξ άλ' ήρθ: κ'ι'ού Γούλας ού Τσιλιπτισαρους κ'ι' πάσα βράδ' έχ' να κ'άν με τό δικόσ του σ'βάν.

Έτσι του λ'πόν, φόντας πάει ή μ'τριάς στού μύλου, σ'άφ'κεν λευταγή δι' στού ντ'λάπ' ζουπλίου έχ του ταγάρ μ'ι το φαρμακούμενου μελ' (ψέμματα μη τ'χόν του φάς), πός' χρησ'ν πουντικουκουνιάς, κ'ι' σέπειε μη π'ας του π'ρά' ής θά π'ας κατά άνέμου θά φαρμακούμε μής: κ'ι' τά μάτια σ' τέσσερα στην κλώσσα με τά κ'νούργια σ'ν'λιά. Και ού σ'ορδ' ντόρδ' ικίμεν. έπάτεις σ'ν' πέρα χόρα να παί'ξε τ'ογκάρ, άφοι προηγουμένους συγκαρίσας, τά π'λιά σου πουνδάρ' άφ' τ'η κλώσσα δια τούν φόβ'ν τ'ού Τουδαίου.—Ναί μεν δέν σ' άντιλίκου κ'ι' τού δι, ού πάσα ένας έχ κ'ι' τού έλατομά τ' να π'ας να παί'ξε κ'ι' σ'ν, να ξανασάν'ς όρους, δι' μαλλιά να ξάν'ς, μ'ντόρ του ισράν' σ'πέρ'ν τ'ν κλώσα κ'ι' π'άν' κατά νιρκούκ κ'ι' τά π'λιά ζουπλίου.

Γιά να γλυτώ'ξ ή όμως σ'ορδ' άλ' π'ιά του ζύλου Εκρινής ούρθον να 'φτουχουνή'σ κ'ι' ντου γούσ στού ντ' λαπ' κ'ι' επάτους του μελ'... Κάι;... ντουρ, ντουρ, δεν είνε άνάγκ, τά Ιρκούλους ίννοούμια πιστεφρονται ή μ' τ'ρα σ' τράει κλώσσα, γιδν π'λιά οιδειδι φτιρό, χαλιετ' του μελ', μέχρ' πάτου φουσιμένου ή Περιδικον έχουσε τού ζ' νάρ' ειαριμένου κ'ι' να ρεκάξ' σ'ά γίδα φόντες σ'κ'ι'ερε κ'ι' να φ'νάς βουήθεια όπ' να δώσ' ή Γεραμπίη να σ'ι κ'ι'ψ του τράινου τ' Λεχουνίου έφτουχουάν ούρδ' με τού μελ' άς είνε όρους σ' φόνους τ'ν πλερουμ' ή' έδουκ τά ρέστα με τού σταντό βουήθειά σ'.

Καί τόρα μη κ'ιαίς του άδίκου σ' έτρον'ε ή ράχ' για δίκανή' απαράλαχτα σαν πρ'ατίνε σ' έροουτρίβουντες σ' γ'λλισα τ' τσουπάν δεν είνε σ' όπ' τά παθεν έρτοθνα κ'ι' εγώ για να φέρου μελ' π' σ'οιές τ' Λοχαούδ' έγ' να κ'ι' μελισσοκούμους κ'ι' κ'ι'έλεσα χρέη. Λαμπροκατσών κ'ι' πάρα γυροτότρηνα να με φάν' οι βλαχ' κου ήλιους.— Ταίτα κ'ι' μένου

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΛΟΥΣ

Καί τόρα μη κ'ιαίς του άδίκου σ' έτρον'ε ή ράχ' για δίκανή' απαράλαχτα σαν πρ'ατίνε σ' έροουτρίβουντες σ' γ'λλισα τ' τσουπάν δεν είνε σ' όπ' τά παθεν έρτοθνα κ'ι' εγώ για να φέρου μελ' π' σ'οιές τ' Λοχαούδ' έγ' να κ'ι' μελισσοκούμους κ'ι' κ'ι'έλεσα χρέη. Λαμπροκατσών κ'ι' πάρα γυροτότρηνα να με φάν' οι βλαχ' κου ήλιους.— Ταίτα κ'ι' μένου

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΛΟΥΣ

Καί τόρα μη κ'ιαίς του άδίκου σ' έτρον'ε ή ράχ' για δίκανή' απαράλαχτα σαν πρ'ατίνε σ' έροουτρίβουντες σ' γ'λλισα τ' τσουπάν δεν είνε σ' όπ' τά παθεν έρτοθνα κ'ι' εγώ για να φέρου μελ' π' σ'οιές τ' Λοχαούδ' έγ' να κ'ι' μελισσοκούμους κ'ι' κ'ι'έλεσα χρέη. Λαμπροκατσών κ'ι' πάρα γυροτότρηνα να με φάν' οι βλαχ' κου ήλιους.— Ταίτα κ'ι' μένου

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΛΟΥΣ

ΑΡΙΣΤ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΛΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος) Έσύ, όμως είσαι φιλημένη, της είπες, δέν θα ήμπορέσες να παντρευθής κιά. Έτσι θα μείνης και θά μαραθής... Η όμορφιά σου θα χαλάσθ, ή λάμψης τών ματιών σου θα σβήσθ, τά χείλη σου θα χλωμιάσουν... Η καταφρόνια των παλληκαριών θα σε πεθάνη μιά όρ' άρχίττερα, αν δελήσθς όμως... —Νά σε πάρω άνδρα μου; —Ναί.

—Ό, λογά και καυχισιάρ! Δεν μούλεγες τόσην ώρα πός ήλθες να με παρακαλέσθς να σε πάρω από έλεημοσύνη άνδρα μου; —Από έλεημοσύνη! άνεκραξεν άγρίως ο Μαρής αισθάνθεις με παφλασέν όργής και λύσσης τό αίμα ν' άνεβαίνη είς τό κεφάλι του. —Από έλεημοσύνη έμένα! Τόν Βασίλη τόν Μαρή. —Ναί! από έλεημοσύνη!

—Σκύλλα! έβρουχθή ο Μαρής. Και ύψωσεν άπειλητικώς τόν γρόθνον του κατά της κεφαλής της. Δεν έκτύπησεν όμως. Κατά την τελευταίαν στιγμήν κατώρθωσε να συγκαταθή. Κατώρθωσε μάλιστα και κάτι τι άλλο, άληθώς μέγα και θαυμαστόν. Να περιορίση την άγριότητά του μέσα στό στήθη του, να προσδώση εις έτι πρόσωπον του έκφρασην γαλήνης και να μειδιήσθ.

Έπειτα κατεβήσας τόν άπειλητικόν βραχιονά του, και με φωνήν άτάραχον, σχεδόν άτονον, χωρίς έξάρσεις και παραφορές είπεν.—Φρόσω όμορφη. Ο Βασίλης ο Μαρής ήγάπησε, σε αγαπάει και θα σε αγαπάη για πάντα, και έξερε το. Την ήμέρα που θά τόν αγαπήσθς θα γίνθ ο πιο εύτυχημένος άνθρώπου κόσμου! Μά την έλεημοσύνη σου δεν θα την δεχθ'η ποτέ. Είπε πολύ ύπερήφανος για να μη συρθ'η ποτέ του στό πόδια μιάς γυναίκας και άκόμη περισσότερο ύπερήφανος, για να μη δεχθ'η έκείνο που θά του δώσουν από έλεημοσύνη, όπως δίνουν στα φτωχάκια σκυλιά ένα κόκκαλο και στό πτωχό ένα κομμάτι ψωμί. Φεύγω και π'άω επάνω στό βουνά να ζήσω με τή σκέψη σου και με τό συλλογισμό σου. Μά πριν φύγω, άκουσε με. Άλη φορά δεν θα με ίδθς τά μάτια σου, και ήσυχθ θα σ' άφήσω και δεν θα σε πειράξω, άε δεν δοκιμάσθς να ξαναπαντρευθής. Άν όμως τό πεισματικό σας εξακολουθήση τότε... —Μι τότε Φρόσω σκάψτε σειρά τάπους στό νεκροταφείον για να θάψατε τους δυστυχισμένους τους γαμπρούς, που θα φροντίξθ να σου φέρθ τόν ένα μετά τόν άλλον ού κατέρας σου. Μιά που σε φίλησα, τελείωσε. Είσαι δίκη μου! Κτ'ημά μου είσαι, αιλονία μου σαλάρια είσαι! Εκείνος που θά τοιμήσθ να σε πάρθ γυναίκα του, για μένα είνε κλέπτης και θά τόν σκοτώσω. Αίμα στό αίμα και φονικό στό φονικό, και να ίδοθμει ποίός θ' άποστάση. Έσείς ή εγώ; Όμως έξερε το και τό άλλο Φρόσω. Άνοιξες τό στόμα σου και μου είπες πός ήλθα εδώ να σε παρακαλέσω πός ήλθα να ζητήσω ή έλεημοσύνη την αγάπη σου! Φρόσω άνωλή! Έχει ο καιρός γυρίματα πολλά, και αν δεν με θέλθς σήμερα είμπορεί να με θελήσθς αύριο! Μά με τό λόγια αυτά που έστόμισες, άνοιξες άνάμεσά μας ένα λάσκο βαθύ, που θα μ'ας χωρίξθ αιλόνια. Τώρα δεν έχεις π'άω να κάνθς με μένα. Με την ύπερηφάνειά μου έχεις να κάνθς. Και αν καμιά φορά με θέλθς, έξερε το. Πρέπει ναρθθς να μ' έβθς έσύ έπάνω στό βουνά που θα βρσκώμαι, να γονατίσθς μπροστά μου, να συρθ'θς στό πόδια μου, και να με παρακαλέσθς να σε πάρω! Τ' άκουσες Φρόσω; Νά με παρακαλέσθς...

Καί ο Μαρής άναρούλας επί τών όμων του τό όπλον του, έστρεψε τελευταίον βλέμμα επί της Φρόσως! άπεχάζαμσε διά μίαν άκόμη φοράν, την άκτινοβόλον όμορφίαν της παπαδοπούλας, και είπε: —Για σου, πεντάμορφη Φρόσω, και καλήν άντάμωσιν... Έστράφη έπειτα, έπροχώρησεν, έπέρασε π'αω από τούς θάμνους, έφυγεν, έξηφανίσθη.—Αποτή έμφύθησεν ή Φρόσω. Α! Καταραμένη ληστή! Νά είςευρες πόσο πολύ σε μισώ!... Και ήσχισε να κλαίθ...

Καί τόρα μη κ'ιαίς του άδίκου σ' έτρον'ε ή ράχ' για δίκανή' απαράλαχτα σαν πρ'ατίνε σ' έροουτρίβουντες σ' γ'λλισα τ' τσουπάν δεν είνε σ' όπ' τά παθεν έρτοθνα κ'ι' εγώ για να φέρου μελ' π' σ'οιές τ' Λοχαούδ' έγ' να κ'ι' μελισσοκούμους κ'ι' κ'ι'έλεσα χρέη. Λαμπροκατσών κ'ι' πάρα γυροτότρηνα να με φάν' οι βλαχ' κου ήλιους.— Ταίτα κ'ι' μένου

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΛΟΥΣ

Καί τόρα μη κ'ιαίς του άδίκου σ' έτρον'ε ή ράχ' για δίκανή' απαράλαχτα σαν πρ'ατίνε σ' έροουτρίβουντες σ' γ'λλισα τ' τσουπάν δεν είνε σ' όπ' τά παθεν έρτοθνα κ'ι' εγώ για να φέρου μελ' π' σ'οιές τ' Λοχαούδ' έγ' να κ'ι' μελισσοκούμους κ'ι' κ'ι'έλεσα χρέη. Λαμπροκατσών κ'ι' πάρα γυροτότρηνα να με φάν' οι βλαχ' κου ήλιους.— Ταίτα κ'ι' μένου

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΛΟΥΣ

Καί τόρα μη κ'ιαίς του άδίκου σ' έτρον'ε ή ράχ' για δίκανή' απαράλαχτα σαν πρ'ατίνε σ' έροουτρίβουντες σ' γ'λλισα τ' τσουπάν δεν είνε σ' όπ' τά παθεν έρτοθνα κ'ι' εγώ για να φέρου μελ' π' σ'οιές τ' Λοχαούδ' έγ' να κ'ι' μελισσοκούμους κ'ι' κ'ι'έλεσα χρέη. Λαμπροκατσών κ'ι' πάρα γυροτότρηνα να με φάν' οι βλαχ' κου ήλιους.— Ταίτα κ'ι' μένου

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΛΟΥΣ

Καί τόρα μη κ'ιαίς του άδίκου σ' έτρον'ε ή ράχ' για δίκανή' απαράλαχτα σαν πρ'ατίνε σ' έροουτρίβουντες σ' γ'λλισα τ' τσουπάν δεν είνε σ' όπ' τά παθεν έρτοθνα κ'ι' εγώ για να φέρου μελ' π' σ'οιές τ' Λοχαούδ' έγ' να κ'ι' μελισσοκούμους κ'ι' κ'ι'έλεσα χρέη. Λαμπροκατσών κ'ι' πάρα γυροτότρηνα να με φάν' οι βλαχ' κου ήλιους.— Ταίτα κ'ι' μένου

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΛΟΥΣ

Καί τόρα μη κ'ιαίς του άδίκου σ' έτρον'ε ή ράχ' για δίκανή' απαράλαχτα σαν πρ'ατίνε σ' έροουτρίβουντες σ' γ'λλισα τ' τσουπάν δεν είνε σ' όπ' τά παθεν έρτοθνα κ'ι' εγώ για να φέρου μελ' π' σ'οιές τ' Λοχαούδ' έγ' να κ'ι' μελισσοκούμους κ'ι' κ'ι'έλεσα χρέη. Λαμπροκατσών κ'ι' πάρα γυροτότρηνα να με φάν' οι βλαχ' κου ήλιους.— Ταίτα κ'ι' μένου

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΛΟΥΣ

Καί τόρα μη κ'ιαίς του άδίκου σ' έτρον'ε ή ράχ' για δίκανή' απαράλαχτα σαν πρ'ατίνε σ' έροουτρίβουντες σ' γ'λλισα τ' τσουπάν δεν είνε σ' όπ' τά παθεν έρτοθνα κ'ι' εγώ για να φέρου μελ' π' σ'οιές τ' Λοχαούδ' έγ' να κ'ι' μελισσοκούμους κ'ι' κ'ι'έλεσα χρέη. Λαμπροκατσών κ'ι' πάρα γυροτότρηνα να με φάν' οι βλαχ' κου ήλιους.— Ταίτα κ'ι' μένου

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΛΟΥΣ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1925 Γραφεία: 'Αγίου Κωνσταντίνου 7, Όμόνοια ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Table with subscription rates: ΕΣΩΤ. Έτησια Δρχ. 50 Έξάμην. Δρ. 25 ΕΞΩΤ. > Φρ. 50 > Φρ. 25 ΑΜΕΡ. > Δολ. 4 > Δολ. 2 ΑΓΓΑ. > Διρ. 1 > Σελ. 10

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ 50 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ. ΔΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΡΙΚΑΣ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΙΔΙΑΙΤΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ. ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Δι' εύθετα πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΩΝ

ΤΑ ΔΙΔΑΚΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

30 λεπτά έκάστη λέξις —'Ανταλλάσσω γραμματόσημα, δίδω ξένα αντί ελληνικών Δα Φόσκολο Άχαρών 11 Αθήνας.

—Νέος καλώς άποκατεστημένος εις έπαρχίαν ζητεί να νομφεθ'η μίαν γυναίκα του έλαφρού κόσμου κάτω τών 30 ετών άρκει να έχη και αυτή άνω τών 150 χιλιάδων δραχμών μετοχή ή κτήματα Γράφατε δια «Σφαίρας» διεύθυνσιν σας ίνα αλληλογραφήσωμεν. Ι. Κωνσταντινίδης.

—Νεαρός επ'πατριδης από ετών εγκατεστημένος Άβυσσινία ζητεί αλληλογραφίαν μετά δεσποινίδων 16-20 ετών άρτίως μορφωμένων και καλών οικογενειών άπάσης της Ελλάδος. Σκοπός γνωριμία φίλια κλπ Άλληλογραφία Έλληνιστί, Γαλλιστί, Ιταλίστι και Άγγλίστι. Άποκλείονται φευδονια Ν. Α. Phillis Addis Abeba Abyssinie.

—Όποια νέα οιασδήποτε κοινωνικής τάξεως ή μορφώσεως θέληση να μου γράψθ θά της άπαντήσω με εύχαριστήριον Χριστόφορος Κότης, Φιλιάταις.

—Στόν συνάδελφόν μου Σ. Σηφάκην έκλεγόντα πρόεδρον τραυματίων συγκατηρία Χ. Βλάφης.

—Νέος μορφωμένος τιμιότατου χαρακτήρος αίτει πρὸς γνωριμίαν δεσποινίδα ανάλογον. Γράφατε: Έστιατόρον Άμνάραντος Δία Μελαχροινόν Κρατίχος 7 Ένταύθα.

—Θάλειαν Πεερμάν. έλήφθ γνωρίσατε την διεύθυνσιν σας. Δ. Καραμ... —Νέος κατεχόμενος υπό άριότου μελαχρινός ζητεί αλληλογραφία μετά δεσποινίδων 18-25 ετών εξ όλης της Ελλάδος. Πρὸς άνακοφισίν της μελαγχολίας του ανταλλάσσει και φωτογραφίας φευδόνου άποκλείονται. Γράφατε: Demetrios Patrikios Sundae Shop. Main st. Kyogle N. S. Nales Australia.

—Νέος πρό πολλού διαμέμων εν Αυστραλία καλώς εγκατεστημένος αίτει αλληλογραφίαν με δεσποινίδας μορφώμενας 18—22 ετών, άπάσης της Ελλάδος και άπανταχού της γης εθριοσκόμενας. Σκοπός φίλια και ό,τι επακολουθήσει. Γράφατε: Mr Peter Theodore P. O Tamworth N. S. W. Australia.

—Όλιω να γνωρισθώ με σοφόρος άριστοκρατικές κυρίες. μ' όσος ευγενικές φυχές άληθινά νοιώσανε τό πόνο και θέλουν να ξεχαστούνε μες τ' άπειρον τ' άγνώστου. Α. Κωστόπουλον Α. Ταχυδρομ. Παράρτημα Ένταύθα.

—Ευγενής ζένος 29της Ζητεί εις γάμον χήραν εύκατάστατον άνευ ύπομώσεων ήλικίας 25—35 ετών. Μετά τόν γάμον θ' άναχωρήσωμεν μαζί στό έξωτερικόν με ξεποφραλισμένον μέλλον. Γράφατε Ξένον, θορίς 187 Γραφεία «Σφαίρας».

—Αίτσα... του χρόνου όπως ποθείς. Ο Πειρατής. —Αλληλογραφώ με κορίτσια μορφωμένα, με πρώτην έπιστολήν άποκαλόπομαι, άνταλλάγη φωτογραφιών. Γράφατε Άλφρέδον Ρ. Γ. Αδαϊόν!

—Γιά να άνακαλόπτετε τούς χαρακτήρας τών πλίσθων σας? Μελετήσατε τό νέον βιβλίον «Φυσιογνωμία» ή σπουδή του όποιου θα σας βοηθ'η εις την ζωήν, διά να εκλέγθτε κατάλληλον συντροφον, να προφυλάττεσθ από κακούς και ραδιοόργους, και εν γενεί να άντλήτε όδηγησά διά να εύτυχησθε. Το βιβλίον «Φυσιογνωμία» άποστέλλεται εις τόν έμβάλλοντα εις τά Γραφεία της «Σφαίρας», (Άγίου Κωνσταντίνου 7), δραχ. 15.

ΣΦΑΙΡΑ

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (Κάθε περιγραφή δραχ. 3. Κάθε απάντησις 2.) Μιά τόση θα παιδούλα που ήταν ή χρυσή μου άγάπη, νόμιζα πως δε θάξερε τί είνε ή αγάπη. Μά κείνη ποιά τέχνητα μου κλέψε την καρδιά ένα άμορφο βραδάκι.

Άγαπηθήκαμε τρελλά, καθημερνά βλεπόμαστε για λίγο, και μ' αυτό την αγάπησά ποίετο εγώ. Ένα χόρο άργότερα, με χίλιες πίκρες, χωρίζομαστε σκληρά. Μείνε, μούλεγε, δε θά ζήσω χωρίς σεένα. Όμως έφυγα για τό Μέτωπο, Στάθηκε τίμα όσο δεν περιμένα. Γύρισα και την βρήκα. Μαζί της λησιμόνησα, στην άγκαλιά της, και στό μεθύσι τών φιλιών της όλα τά περασιμένα.

Είμαστε εύτυχημένοι όσο κανείς. Σε λίγο έτοιμαζόμαστε για την εύτυχία μας Άξανα την έχασα! Έγινε τρελλός, κινδυνεύω. Την βρήκα σ' άλλου άγκαλιά. Την περιφρόνησα Πέρασε ένας χόρος ύστερα. Ζητεί τώρα τόν παλιό πιστό της έραστή κείνον που της χάρισε την εύτυχία σαν ήτο τόσητα παιδούλα. Τι λέτε να κάμω... Διοραχία.

Μέσ' τό βαθύ σκοτάδι, που μιάς κύλιονε, συντηθήκαμε και άγαπηθήκαμε άμφοτεροι. Έκότες παρήλθεν δλόκληρος διετία χωρίς τό ελάχιστον να επισκιάση την εύτυχίαν μας. Άλλά Έσως, χρήμα και βήσας δεν κρύφονται. Μας άνεκάλυψαν και τότε τό πόν τελείωσε. Μας χωρίσαν για πάντα. Έξακολουθώ να την αγαπώ, και να την θέλω για γυναίκα μου. Τι πρέπει να κάμω; Έρωτός τούς αγαπητούς και αγαπητάς άναγνωστοίλας της «Σφαίρας».

Γιάννης Νόστιμος, Αθήνα

Αγνωστον οδοιπόρον, Κρινάνθη, εις τό προσέχες. — Ίδιότροπον μελαχροινόν, μόνον εις την Στήλην τών Ίδιωτέρων μπορεί να μη αυτό πεδ' έστελλίται.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

Η ψηφοφορία λήγει την 2αν Άπριλιου τό βράδυ Τ' άποστέλλοματά θα δημοσιευθόν εις τό φύλλον της 4ης Άπριλιου, δηλαδή εις τό επόμενον

Βραβεία σά δώσουν δέκα εκ δραχ. 500 έκαστον. Εις μίαν νέαν και ένα νίον από κάθε τάλεντο πού θα έχου συνκεντρώσει, τάς περισσότερας ψήφους. Τά τάλεντα είναι πέντε, όπως έρίσθη άρχικώς. Τό άσμα υπάγεται εις τό τάλεντον της Μουσικής, ο Κινηματογράφος εις τό Θέατρον, ή ρητορική εις την Φιλολογίαν, ή χωρίς εις τό Θέατρον, ή ποιησά καλή δημοσιογραφία εις την λογοτεχνίαν. Δηλαδή θα δώσθ δύο βραβεία, εκ δραχ. 500 έκαστον εις την Μουσικήν, δύο εις τό θέατρον, δύο εις την λογοτεχνίαν, δύο εις την Φιλολογίαν και δύο εις την χειροτεχνίαν.

ΝΕΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Γεώργιος Όρρονός: Ταλάν εις την Μουσικήν. Κήρος Άβρόμης: Ταλάν εις τό θέατρο. (Η ύποψηφοίτητες του προτινεται από την δίζα Μερθ'ην Κλωνίδου).

Εύτέρην Κοσμίδου: Ταλάν εις την λογοτεχνίαν. Γιάννης Άδάμ: Ταλάν εις την ποιησά. (Η ύποψηφοίτητες του προτινεται από τού κ. Τάκη Τραυλού).

ΝΕΟΙ ΥΨΗΦΟΙ

Γεώργιος Όρρονός: Μίμης Όρρονός 100. Κήρος Άβρόμης: Μερθ'ην Κλωνίδου (πρὸς χάρην τού Τίτου), 300. Εύτέρην Κοσμίδου: Γεώργιος Μενίτης 500. Γιάννης Άδάμ: Τάκης Τραυλός 200. Νίκος Κυριαζής: Φώτης 800. Κώστας Κοφινιώτης: Στέφανος Ροζοδάφνης 20, Μ. Α. 20. Τάκης Μανιέτας: Κ. Παπαγεωργίου 1.

ΓΙΑΤΙ ΕΓΙΝΕ ΛΗΣΤΗΣ Ο ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ

ΥΠΗΡΞΕ ΤΟ ΘΥΜΑ ΜΙΑΣ ΤΡΟΜΕΡΑΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΣ

— Η μόνη αληθής και πραγματική ιστορία του ληστήρχου.

— Μία μυστηριώδης και σκοτεινή υπόθεση.

Η πραγματική αυτή ιστορία του ληστήρχου Γιαγκούλα γράφεται από τον εκ Κοζάνης φίλον της «Σφαίρας» κ. Νίκον Μπιζόπουλον.

(Η συνέχεια)

Η αγαπημένη του Γιαγκούλα, η ωραία Εθαγγελία Τσιγκιά, αιχμαλωτίζεται από τον ληστήρχον Μπλαντέμη.

— Η τρομερά εκδίκτοις του Γιαγκούλα.

— Αυτή είναι η δεύτερη πληγή που παίρνω, είπεν ο Φώτης συντετριμένος από την απροδόκητον είδησιν. Τώρα περιμένω και την τρίτη. Με δέν θα την πάθω άλλη φορά, όχι.

Ο Φώτης Γιαγκούλας έσκέφθη επ' όλιγον, κατόπιν εξηκολούθησε:

— Άκουσε, ρε Κώστα. Με ξέρεις καλά τι άνθρωπος είναι όπως και εγώ ξέρω έσένα. Ο Μπλαντέμης δέν μπορούσε, να με ξεκάγη παρά με μπαμπασά. Θα μ' εύρισκε καμιά ώρα κοιμισμένο και θα μου την έδινε. Γιατί αλλοιώτικα δέν ξέρω τι τον περιμένει... Σ' εύχαριστώ πολύ που μ' είδοποίησες. Καταλαβαίνεις τώρα ότι δέν μπορώ πειά να μένω στη συμμορία σας έκτος αν...

— Εκτός αν κείνο πούθελε να κάνει σε σένα ο Μπλαντέμης το κάνεις εσύ σε δαύτον.

— Όχι ανέκραξεν ο Γιαγκούλας προσβληθείς. Έγω άτιμος δέν είμαι.

— Ηθελα να πω πως μπορούσε να πάρη άμνηστεια ο Μπλαντέμης κόβοντας κανένα άλλο κεφάλι. Τότε έμέναμε έμεις έδω πάνω και κάναμε καλά. Αυτό όμως δέν μπορούμε να το ξέρουμε αν θα βρεθή δηλαδή άλλο κεφάλι για κόψιμο.

Λοιπόν το καλλίτερο που έχω να κάνω είναι να φύγω από δω πάνω.

— Και που θα πάς, ρε Φώτη; ήρώτησε πλήρης συμπαιθείας ο Παπαγεωργίου.

— Στην κόλασι, στον Άδη, όπου θα μπορέσω να βρω συντρόφους για να εκδικηθώ. Με κάταλοβες;

Ο Παπαγεωργίου, πλήρης ένθουσιασμού και συγκινήσεως, έδωσε το χέρι του εις τον Γιαγκούλα και του είπε:

— Μαζή, ρε Φώτη, θα πάμε στην κόλασι, μαζί και στον Άδη, μαζί και στην εκδίκησι. Το ίδιο θεοιδί που λυσάει μέσα σου έχω κι' εγώ μέσα απ' στήθεα. Από το ίδιο βόλι είμαι πληγωμένος κι' εγώ. Κύτταξέ με καλά. Αν δέν μοιάζουμε ή μορφές μας ή ψυχές μας όμως είναι ή ίδιες. Όταν ερχόμουν να σ' άνατωμάσω μ' αυτό τον άγιο σκοπό ερχόμουν: Να σοσ' προτείνω να φύγουμε από δω και να τραβήξουμε ένα δικό μας δρόμο.

Οι δύο λησται έσφιξαν τας χειραςάλληλων, όρκισθέντες άμοιβαίαν πίστιν και άφοσίωσιν.

Από την στιγμήν εκείνην ο ληστήρχος Μπλαντέμης είχε χάσει τα δύο καλλίτερα παληκάρια, τους δύο πολυτιμότερους παράγοντας της συμμορίας του: Τόν Φώτη Γιαγκούλα και τόν Κώστη Παπαγεωργίου.

Η αγαπημένη του Γιαγκούλα Εθαγγελία Τσιγκιά εις χειράς του Μπλαντέμη

— Εμπρός, μορφέ σκυλιά, εφώναξεν ο ληστήρχος Μπλαντέμης προς τους συντρόφους του, οι όποιοι προσεπάθουν να σύρουν εις τα ένδότερα του δάσους μίαν ήμιλυπόθυμον γυναίκα.

— Δέν πάει, καπετάνιο, είπεν ένας εκ των συμμοριτών.

— Τι έπαθε το παληόσκυλλο;

— Έπεσε γάμον, καπετάνιο.

Ο ληστήρχος έπλησισε και φθάνων τόν ύπερτατον βαθμόν της άπαισιότητος, εκλώπησε την δυστυχή εκείνην.

— Θεέ μου, εφιδύρισε η τιχμάλωτος, δέν με παίρνεις πειά να ήσυχάσω;

— Άντε, ρε, εφώναξεν προς τους συντρόφους του ο Μπλαντέμης. Άνεβάστε την στο βουνό να την κρύψουμε καλά.

Ένας εκ των ληστών έσήκωσεν εις τόν ώμον την νεαράν γυναίκα και την μετέφερον επί της κορυφής του παρακειμένου βουνού.

Ο Μπλαντέμης έστράφη τώρα προς συντρόφους του:

— Άντε, μορφέ, τους είπε. Βάλτε τα κοραούλια κι' έλάτ' έδω. Κάτι σας έχω τάξει κι' ήρθε τώρα ο καιρός να σας το δώσω.

Εις το σημείον τούτο είναι ανάγκη να δώσωμε μίαν εξήγησιν προς τους αναγνώστας μας:

Ο ληστήρχος Μπλαντέμης έξεμάνη μαθών την δραπέτευσιν του Γιαγκούλα, τόν όποιον

έξηλοφθόνοι άρκετά και τόν όποιον, ως είδομεν έσκόπευε να φρονέση, να με την κεφαλήν αυτοί εξαγοράση την άμνηστειαν. Όταν δέ οι συντρόφοι του του είπαν ότι και ο Παπαγεωργίου έλειπε και ότι πιθανόν να είχε και αυτός άναχωρήσει μαζί με τόν Γιαγκούλα διά να συμπτύξουν νέαν συμμορίαν, ο Μπλαντέμης άπεθηριώθη. Διά να εκδικηθώ δέν τόν Γιαγκούλα διά την πράξιν του αυτήν έστειλε μία νύκτα δύο παληκάρια του εις τό χωρίον Μεταξά και προσέβησαν εις την σύλληψιν και την άπαγογήν της έρωμένης του Γιαγκούλα, της ωραίας Εθαγγελίας Τσιγκιά.

Τα πρώτα μέλη της συμμορίας του Γιαγκούλα.

(Εξ άριστερών προς τα δεξιά, Παπαγεωργίου, Γιαγκούλας, Σκοτίδας.

Διά της πράξεως του αυτής δύο τινα έσκόπει ο Μπλαντέμης. Αφ' ενός μόν να έξευτελίση τόν Φώτη Γιαγκούλα και αφ' έτερου να έπιτύχη σπουδαία λύτρα από τους συγγενείς της Εθαγγελίας, τους όποιους ο Μπλαντέμης θεωρεί πλουσιωτάτους. Επιπροσθέτως ο δειλός την ψυχάν Μπλαντέμης έσκόπει να έξευτελίση κατά τόν άτιμώτερον τρόπον την δυστυχήσμένην κόρην, βέβαιος ότι κάθε ταπεινώσις ιδιική της θα ήτο και ένα όδυνηρόν πλήγμα διά τόν άσπονδόν του πλέον έχθρόν, διά τόν Φώτην Γιαγκούλα.

Εν' εύμορφη, έλεγε στα παληκάρια του ο Μπλαντέμης. Δέν θα περάσετε άσχημα μαζή της.

Έσκέφθη πόσον τρομερά θα ήτο ή εκδίκησις του εάν έκαμε την έρωμένην του Γιαγκούλα, την ωραιωτάτην Εθαγγελίαν, έρωμένην των πέντε συντρόφων του και αυτοί του ίδιου άκόμη.

Και εις την σκέψιν αυτήν ο Μπλαντέμης έμειδισεν, υπερτάτης εύχαριστήσεωςμεγείδιμα. Κυρίαρχος τώρα αυτός της Εθαγγελίας δέν ήτο δυνατόν να έμποδισθώ εις την σχεδιασθείσαν άγίαν εκδίκησιν του.

Ποιόςθα έσώζεσθην Εθαγγελίαν, ο Γιαγκούλας; Άλλα τις οίδε που εύρίσκετο τώρα και εάν θα καθίστατο δυνατόν να φθάση μέχρις αυτού το όδυνηρόν άγγελμα, το όποιον θα τόν έσπάραιε.

Έτσι ο Μπλαντέμης ήτο ήσυχος ότι ή Εθαγγελία δέν ήτο δυνατόν να του διαφύγη. Και μόνον ένα έπεριμένε τώρα και να πραγματοποιήση την εκδίκησιν του: Να συνέλθη ή Εθαγγελία εκ της λιποθυμίας.

Το δώρον του Γιαγκούλα.

Ο Γιαγκούλας έντός δέκα ήμερών από της ήμέρας καθ' ήν έγκατέλειπε τόν μοχηρόν και δειλόν Μπλαντέμην είχαν ήδη άναχωρηθή εις λησταιών. Η συμμορία του άπεταλείτο από τόν Παπαγεωργίου, εις τόν όποιον ο Γιαγκούλας είχε δώσει τόν τίτλον του ύπαρχου, από τόν Μήτονην, από τόν Σκοτίδαν κι' από τόν Μανούραν, άπαντας ληστοφυγοδίκους, οι όποιοι μέχρι τότε έδρων εις την περιφέρειαν των Σερβίων μεμονωμένως.

Μετά την πρώτην της συγκρότησιν ή νέα ληστοσυμμορία του ληστήρχου Γιαγκούλα εξέλεξεν ως κρησφύγετόν της τό κάτωθεν του Όλύμπου εύρισκόμενον άπρόσιτον δάσος της Τσαμπουνιας όδοιο έστησε και τό λημέρι της. Κι' από τού μέρους εκείνου ο Γιαγκούλας έσκόπευε να εκτοξέσθην κατά της άνωθεν πότνης, ίδιαις δέ έναντιον των ανθρώπων που τόν ήδί-

κhsαν όλους τους μύδρους της φοβερής του εκδίκησεως.

Όλοι οι άνθρωποι οι λεγόμενοι τίμιοι προτού εισέλθουν εις τό στάδιον μίας νέας έργασίας έπικαλούνται τό όνομα του Θεού. Ο Γιαγκούλας προτού άρχισει την μεγάλην ληστρικήν του δράσιν έπεκαλέσθη τό όνομα της αγαπημένης του, της ωραίας Εθαγγελίας. Αυτή πλέον ήτο διά τό Γιαγκούλα ή κινητήριος δύναμις της καρδιάς του, αυτή ή βασίλισσα των διαλογισμών του, αυτή ο θεός του, ή προσευχή του, τό ευάγγελιον του, τό πάν δια αυτόν.

Η ψυχή του διηούσε δι' ένα βλέμμα της Εθαγγελίας ή καρδιά του εφλογίζετο δι' ένα της φίλημα. Η Εθαγγελία όμως τόν εθεώρει φονιά. Θα τόν ήγάπα άραγε άκόμη; Η τρομερά παρεξήγησις ή όποία εξητάσκει τόν Γιαγκούλα ν' άφήση τό όμορφο και ήσυχό χωριό του και να γίνη ληστής χωρίς να προφθάση να ήδη την νεκράν τουάδελφήν και να την άσπασθώ διά τελευταίαν φοράν, θα εξακολουθώ ή παρεξήγησις αυτή ή παραμένη μυστήριον διά την Εθαγγελίαν.

Τοιαύτα σκεπτόμενος ο Γιαγκούλας έφθασεν εις μίαν άπόφασιν: Να ζητήση πληροφορίας διά την Εθαγγελίαν. Αυτός όμως ήτο άδύνατον να κατέλθη μέχρι του χωρίου Μεταξά διά να λάβη ειδήσεις. Άνέθεσε λοιπόν εις δύο εκ των συντρόφων του, εις τους ληστές Παπαγεωργίου και Σκοτίδαν, να μεταβούν μίαν νύκτα εις τό Μεταξά και να φροντίσουν πάση θυσία να μάθουν διά την Εθαγγελίαν.

Οι δύο λησται ήτοιμάσθησαν διά την εκστρατείαν των.

Όλίγον προ της άποχωρήσεώς των ο Γιαγκούλας έμάζευσεν μερικά λουλούδια του βουνού, τά έδεδεν, έσχημάτισε μίαν ωραίαν άνθοδέσμην και επ' αυτής έτοποθέτησε μίαν σημειωσιν με την εξής φράσιν: *Έσθ' μοσθώσες ένα μαχαίρι κι' ένα λησται. Έγώ σοσ' στέλνω λουλούδια. Καπετάν ΦΩΤΗΣ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ.*

Η φοβερή έκπληξις.

Στάς 8 το βράδυ άνεχώρησαν από τό δάσος της Τσαμπουνιας οι δύο λησται και περι τό μεσονύκτιον εύρισκόμενοι τό χωρίον Μεταξά, εις τό χωριόν του Φώτη Γιαγκούλα, εκεί όπου ο ληστήρχος είχαν άφήσει ως ένεχυρόν του έρωτός του τό ήμισυ της καρδιάς του.

Οι δύο λησται έφθασαν οντόμους προ της οικίας της Εθαγγελίας. Ο Σκοτίδας έσκυφεν, ο Παπαγεωργίου επάτησεν επάν των ώμων του κι' έφθασε μέχρι του πλησιεστέρου παραθύρου. Άφησεν εκεί την άνθοδέσμην και προσεπάθησε να διακρύψη διά μέσου των ύελοπινακίων. Πλήρες όμως σκότος επεκράτει εις τό δωμάτιον εκείνο οπως ώστε ο ληστής δέν ήδυνήθη να ξεχωρήση τίποτε.

Όταν όμως οι δύο λησται ήτοιμάζοντο ν' απέλθουν, έδοκίμασαν μίαν ζωηράν κατάπληξιν. Είδαν εκείνην την στιγμήν να εξέρχονται εκ της οικίας της Εθαγγελίας δύο λησται τους όποιους δέν έβράδυναν ν' άναγνωρίσουν ως ανήκοντα εις την συμμορίαν του Μπλαντέμη.

Ο Παπαγεωργίου και ο Σκοτίδας εκρύβησαν άμέσως και άνέμεναν.

Έτέλος κατόρθωσαν να ήδιακρίνουν ότι οι εξελθόντες της οικίας της Εθαγγελίας λησται είχαν μαζί των και μίαν γυναίκα.

— Πανάθεμα! εφιδύρισε ο Σκοτίδας. Έπήραν μιά γυναίκα απ' τό σπίτι της άρροβωνιαστικής του καπετανίου. Ποιά είναι;

— Ποιά άλλη; άπεκρίθη ο Παπαγεωργίου.

Η άρροβωνιαστική του καπετανίου μας είναι.

Οι δύο λησται άλληλοεκυτάχθησαν έκπληκτοι. Από τό νοού και των δύο έκείνων, οι όποιοι ήσαν άφρασιωμένοι εις τόν Γιαγκούλα, μία ιδέα διήλθε: Η ιδέα να όρηήσουν έναντι των άπαγωγέων και να έλευθερώσουν τών χειρών των την Εθαγγελίαν. Κατόπιν όμως μετενόησαν, διότι είδαν ότι από την επέμβασιν αυτήν τίποτε δέν είχαν να κερδίσουν. Θόρυβος θα έγίνετο, οι χωρικοί θα έξυπνούσαν, θα είδοποιούντο πιθανώς και τ' άποσπάσματα και ή θέσις τόσοσν των άπαγωγέων όσον και αυτών θα καθίστατο δυσχερής. Υπήρχεν όμως ένας άλλος κίνδυνος: Άπειλούμενοι οι άπαγωγείς ήδύναντο να φωνεύσουν την Εθαγγελίαν διά να μη δυνήθω ή κόρη να τους προδώση κατόπιν.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ